

първи-тъ бѣхж настоятелство-то, макаръ че и деветочлен-на-та комисия се наричаше настоятелство ⁽⁴⁸⁾. — И така, прѣзъ 1859 г. се захвана градение-то на голѣмъ трипо-стасенъ храмъ, край залива Златенъ-Рогъ, на мѣсто-то, кое-то князь Стефанъ Богориди подарилъ. На 25-й Октомврия сжца-та година се положи основния камжкъ отъ княза Нико-лаки Конаки-Богориди ⁽⁴⁹⁾, синъ на княза Ст. Богориди, кой-то бѣше се поминалъ около прѣди два мѣсеци. Обредъ-тъ се извърши тържественно отъ цариградския патриархъ Ки-рилъ съ синода му (12 владици), епископъ-тъ при бжлгар-ския храмъ Иларионъ Макариополски и бжлгарско-то ду-ховенство, въ присѣтствие-то на александрийския, антио-хийския и иерусалимския патриарси, синайския и кипрския архиепископи, руския посланникъ князь Лобановъ и сжрб-ския капукехая (представитель на сжрбския князь при Ви-сока-та Порта) Миланъ Петрониевичъ, голѣмо множество отъ цариградски-тъ бжлгаре, много другородци и друговѣр-ци, между които личѣше и единъ високъ морски службашъ, нарочно испратенъ отъ министра на мореплавание-то. Ни-кога въ турския Цариградъ така тържественно не се е захващало градение-то на християнски храмъ, както се за-

⁽⁴⁸⁾ Гавриилъ Кржстйовичъ е извѣстний бжлгарски писателъ, нѣкогашенъ ви-сокъ турски службашъ и сѣтне главенъ управителъ на бивша-та Источна Румелия. По-рано, той е билъ намѣстникъ на княза Стеф. Богориди въ острова Самосъ. Дръ Захарий Струмски бѣше единъ отъ най-прочути-тъ лѣкари въ Цариградъ. Всич-ки-тъ други бѣхж тжрговци, освѣнъ послѣдни-тъ четирма, които бѣхж ижрвомайсто-ре на разни сжсловия.

⁽⁴⁹⁾ Когато билъ *каймакамъ* (султановъ намѣстникъ) въ Молдова, князь Николаки Богориди се оженилъ за единственна-та джщери на единъ молдавски боляринъ — Конаки, съ заджжение да запази и негово-то прозвище, та за това той се прекоросва *Конаки-Богориди*. Прѣзъ 1858 год., като молдавски князь, Николаки Конаки-Богориди издалъ Хрисовулъ (златоподпечатана височайша заповѣдъ), съ кой-то се одобръва и разръшава щото отъ приходи-тъ на петъ-тъ риболовни езера (Ял-пугъ, Катлабугъ, Кахулъ, Китай и Белеу) около Болградъ и три-тъ полски кржчми Кубейска, Голѣмо-Катлабушка и Мало-Катлабушка) да се учрѣди и поддържа едно срѣдоточно бжлгарско училище въ тоя градъ, тжй като слѣдъ источна-та (кж-ржмска) война пове ето отъ бжлгарски-тъ поселения въ Бесарабия бѣхж минжле подъ молдавско владѣние. Освѣнъ отъ казани-тъ приходи, училище-то е трѣбвало да се поддържа отъ Болградъ и отъ привжрзани-тъ кжмъ него 39 села, заселени отъ бжлгаре преселеници. Знае се, че подиръ послѣдна-та русско-турска война (1877-1878 год.), Болградъ пакъ влѣзе въ предѣли-тъ на руска-та джржава, а прѣзъ 1884 год. нѣкогашно-то прочуто болградско училище, у което много бжлгарчета отъ Тур-ско сж се у иле, се преименува на *Гим азия Императора Александра III-го въ Бол-градъ*, у която е забранено дори да се говори бжлгарския езикъ, камо-ли да се учи на него, или да се учи поне като езикъ. Приходи-тъ отъ казани-тъ блати и кржч-ми, които вжжлжаале на 80 до 100 хиледи рубли годишно, се прибиржтъ вече въ царска-та хазна. Подиръ сжединение-то на двѣтъ княжества — Влахия и Молдовия, князь Николаки Конаки Богориди се помина въ Румжния; отъ него останалъ единъ синъ, който сега е офицеринъ въ румжиска-та войска.